

РЕШЕНИЕ

№ 33798

гр. София, 16.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 03.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Адриан Янев

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора
Ивайло Занев, като разгледа дело номер **5357** по описа за **2025** година
докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс
(АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и
наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на А. В. К. срещу решение № 1268 от 03.04.2025 г.,
постановено по НАХД № 20241110215299 по описа за 2024 г. на Софийски районен съд, с което
е потвърдено Наказателно постановление № 24-4332-018704/14.08.2024 г. (погрешно посочено с
дата от 28.12.2023 г.), издадено от началник сектор СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което
на касатора на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 ЗДвП са наложени наказания „глоба“ в размер на
3000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца за извършено
нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП.

В жалбата се излагат оплаквания, че в диспозитива на оспореното решение погрешно е
отбелязано наказателно постановление с друга дата. Счита, че съдът погрешно е кредитирал
показанията на свидетелите и не е дал вяра на обясненията на санкционираното лице. Поддържа
се за липсата на доказателства за демонстративно управление на МПС (т. нар. дрифт) и тази
техника не би могла да се извърши с автомобила, управляван от касатора. Счита, че при съставяне
на АУАН е нарушена разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, тъй като не съдържа дата и място на
извършеното нарушение. От една страна е посочено, че същото е извършено на [улица], а от
друга се сочи кръстовището на [улица]и [улица]. Поддържа се, че в АУАН не е коментирана
формата на вината. Допълнително се въвеждат възражения за маловажен случай по смисъла на
чл. 28 ЗАНН.

Ответникът - началник сектор СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, съобразявайки събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществения процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които съдът следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че на 03.07.2024 г., около 11:32 ч., в [населено място], А. В. К. управлявал лек автомобил „О. А.“, рег. [рег.номер на МПС] , по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като на кръстовището с [улица]бил спрял и изчакал разрешителен сигнал от светофарната уредба. След подаване на зелен сигнал водачът К. при потеглянето преднамерено извел автомобила извън контрол чрез рязко подаване на газ, което довело до загуба на сцеплението на гумите с пътната настилка. Действията му били възприети от полицейските служители ори 04 РУ – СДВР М. Ц. и И. С., които по това време се движели в насрещното платно, до спирката на хотел „Х.“. Полицейските служители веднага последвали автомобила , като водачът бил спрял за проверка на [улица].

Служителите на реда установили самоличността на жалбоподателя и съставили АУАН за извършено на нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП. Посочено било, че жалбоподателят не използвал пътя по предназначение, тъй като умишлено извеждал автомобила извън сцепление с пътната настилка, с което създавал опасност за себе си и останалите участници в движението. АУАН бил подписан без възражения, като касаторът впоследствие се възползвал да подаде писмени възражения. Впоследствие било издадено НП от началник сектор СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, , с което на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 ЗДвП са наложени наказания „глоба“ в размер на 3000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца за извършено нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП.

Въззивният съд е установил фактическата обстановка въз основа на писмените доказателства и показанията на разпитаните свидетели. Направен е извод, че АУАН е съставен, а НП е издадено от компетентни органи, в кръга на предоставените им в закона правомощия и съдържат предвидените в чл. 42, респ. чл. 57 ЗАНН реквизити. Районният съд е обосновал изводи, че НП е издадено при липса на допуснати съществени процесуални нарушения, както и при правилно приложение на материалния закон. Изложил е мотиви, че кредитора показанията на свидетелите М. Ц. и И. С., както и че не дава вяра на обясненията на жалбоподателя. Районният съд е счел, че жалбоподателят е осъществил визираното в НП административно нарушение и въз основа на това е потвърдено наказателното постановление.

Решението е правилно.

Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в

предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. В обжалваното решение са изложени мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които настоящият касационен състав изцяло споделя.

Съдът е обърнал внимание на данните, изведени от писмените доказателства и гласните доказателствени средства, които подробно е обсъдил и анализирал. Крайните изводи за поведението на жалбоподателя са основани на обективна и логически издържана оценка на комплекса събрани по делото доказателства. Въззивният съд не е допуснал нарушение при оценката и анализа на доказателствата, кредитирайки показанията на свидетелите (полицейските служители), които ги е съпоставил с обясненията на жалбоподателя, като е изложил ясни мотиви за това. В тази връзка полицейските служители пряко са наблюдавали ситуацията, а именно начинът на управление на автомобила от жалбоподателя. Показанията на полицейските свидетели подробно отразяват движението на автомобила, умишлено извеждане на автомобила извън сцепление с пътната настилка и поведението на жалбоподателя по време на проверката, което води извод за последователност и логичност на показанията. Правилно са отхвърлени обясненията на жалбоподателя, свързани с начина на потегляне, включително възраженията за техническата невъзможност на автомобила за извършване на подобни маневри (въведени и с касационната жалба), тъй като не намират никаква опора в доказателствата по делото и категорично се опровергават от свидетелските показания. Именно същите са единствено опит за изграждане на защитна теза. В тази връзка не се споделят възраженията в жалбата за допуснати нарушения при установяване на фактическата обстановка, свързани с преценката на свидетелските показания.

Не се споделят възраженията за допуснати съществени нарушения при съставянето на АУАН и НП, доколкото от съдържанието им ясно е посочено мястото на извършване на нарушението, а именно в [населено място], по [улица] с посока на движение от [улица] към [улица]. Вярно, че в началото на АУАН е посочен [улица], но по – долу при описаните е отразено по недвусмислен начин мястото на извършване на нарушението. Различните части на АУАН не следва да се преценяват отделно, а като едно цяло. В тази връзка соченото по никакъв начин не ограничава правото на защита на жалбоподателя, изразяващо се в това да разбере какво е нарушението и къде е извършено.

В АУАН и НП е налице надлежно описание на нарушението, а именно не използва пътя по предназначение, тъй като умишлено извежда автомобилът извън сцепление с пътната настилка, с което създава опасност за себе си и останалите участници в движението. Вярно, че не употребен терминът „умисъл“, но е посочено „преднамерено“, поради което органът е посочил форма на вина – пряк умисъл.

Съгласно чл. 104б, т. 2 ЗДвП на водача на моторно превозно средство е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. В настоящия случай жалбоподателят е управлявал автомобила като при тръгване е подал рязко газ, при което задната част на автомобила е поднесла, с което умишлено извел автомобила извън сцепление с пътната настилка (свидетелите дават допълнителна информация, че пътното платно не е било мокро и заледено, като единият посочва за форсиране и свистене на гуми, както и шум от двигателя). Тази техника на шофиране, при която водачът извежда автомобила извън контрол, довежда до загуба на сцепление задните гуми, т. е. извежда ППС извън контрол и се създават предпоставки за ПТП. Такъв начин на управление на МПС не представлява използване на път за обществено ползване в съответствие с основната

цел на пътищата - за превоз на хора и товари. Подобно поведение в населените места застрашава живота и здравето на останалите участници в движението, поради което се характеризира с висока степен на обществена опасност. В тази връзка е извършено нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП, а според чл. 175а, ал. 1, пр. 3 ЗДвП наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лева водач, който ползва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. По тези съображения правилно е потвърдено наказателното постановление, с което е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя за извършеното нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП.

Конкретният случай на нарушение не може да се определи като маловажен по смисъла на чл. 28 ЗАНН, тъй като не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други нарушения от този вид. Не са налице такива смекчаващи вината обстоятелства, които да обуславят по-ниска обществена опасност на извършеното, в сравнение с обикновени случаи на административни нарушения от същия вид. Нарушенията от този вид са с голяма обществена опасност доколкото при извършването им се създават предпоставки за ПТП и застрашаване живота на хората.

Допуснатата техническа грешка в диспозитива на решението на СРС, отнасяща се за датата на наказателното постановление, не представлява основание за отмяната на съдебния акт. Това е така, тъй като по недвусмислен начин се налага извод, че съдът е обсъждал наказателно постановление, с което е санкциониран жалбоподателя за извършеното на 03.07.2024 г. в [населено място] нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП. Този извод, се подкрепя от това, че всички обстоятелства, посочени в АУАН и НП, съвпадат с мотивите на съда, т. е. не е обсъждано друго наказателно постановление. Посочената техническа грешка следва да се поправи чрез посочване на правилната дата в диспозитива на касационното решение.

Предвид гореизложеното, касационната инстанция приема, че решението на въззивния съд е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 НПК за неговата отмяна.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 63д, ал. 3 ЗАНН в полза на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева, съответстващо на чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН Административен съд София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1268 от 03.04.2025 г., постановено по НАХД № 20241110215299 по описа за 2024 г. на Софийски районен съд, с което е потвърдено Наказателно постановление № 24-4332-018704/14.08.2024 г. (погрешно посочена дата 28.12.2023 г. в решението на СРС), издадено от началник сектор СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на А. В. К. на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 ЗДвП са наложени наказания „глоба“ в размер на 3000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца за извършено нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП.

ОСЪЖДА А. В. К. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 80 лева, представляваща направени разноски пред касационната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.